ROSER
AMILLS

Escriptora i periodista

Sense prejudicis *Amb la seva última novel·la, 'El ecuador de Ulises', Roser Amills s'acosta a episodis de vides sense prejudicis. Ella tampoc no en té. Parla de sexe perquè parla de llibertat. Defuig les convencions i afirma que el millor que li passa és acceptar-se com és*

"Llegir i experimentar amb mi mateixa m'ha fet lliure"

CRISTINA ROS

Roser Amills (Algaida, 1975) assegura que exerceix de mallorquina a Barcelona, on viu des dels 17 anys. Aquesta comunicadora, estrella a les xarxes socials, autora de *M'agrada el sexe*, ha publicat fa poc la seva segona novel·la, *El ecuador de Ulises*, amb la jove editorial mallorquina Ifeelbook. És una obra amb la qual Amills torna a una Mallorca no tan llunyana dels seus orígens familiars.

Tornes a Mallorca per a la teva segona novel·la, *El ecuador de Ulises*. Sents nostàlgia?
Des de fora, des de Barcelona, he après a valorar més el que tenia a Mallorca fins als 17 anys, quan vaig marxar de l'illa. Sí, a *El ecuador de Ulises* es pot notar la nostàlgia, com es percebia també a *Fes bondat*. El que he volgut a la darrera novel·la és deixar palès que a Mallorca han passat i passen coses que tenen transcendència internacional i que, en canvi, són força desconegudes. Per focalitzar-ho m'he restringit als anys 50 i he partit de la història que va viure a l'illa l'actor Errol Flynn, un passatge que obre un ventall amplíssim d'històries que no cotitzen ni a la mateixa Mallorca. Són històries que, a més, van suposar un gran canvi en la societat mallorquina del moment i que, tot i així, no les comptem com a bagatge cultural.

Errol Flynn va arribar a Mallorca el 1950 de casualitat. Fins que va morir, el 1959, l'illa va centrar la seva vida. Quina empremta hi va deixar?
En aquells nou anys, Errol Flynn i els seus amics de Hollywood van deixar-hi un rastre d'extravagàncies, escàndols, festes i borratxeres de les quals encara parlen alguns dels fills i néts dels mallorquins que els van tractar. Hi va haver un xoc entre l'exuberància i la llibertat que demostraven aquests personatges del cinema i la societat mallorquina de l'època. Hem de pensar que arreu d'Espanya encara hi havia les cartilles de racionament, les dones anaven tapades, la religió ho condicionava tot. Tant, que aquells homes i dones que bevien i anaven de festa els semblaven escandalosos. Aquest món no el veien ni a les pel·lícules, que estaven censurades. Així i tot, hi havia mallorquins amb inquietuds per als quals tot allò va suposar una revolució. Una part de Mallorca es va sofisticar. Els que s'ho podien permetre i tenien una mirada més oberta van sofisticar la seva vida i van incorporar el vermut com a expressió del seu relaxament.

¿Què hi ha dels teus lligams amb el cinema?
Els meus padrins mallorquins, Miquel Bibiloni i Catalina Pou, van inspirar dos dels personatges de la novel·la, que a més duen els seus noms. El meu padrí va ser periodista i quan va morir, fa devers 8 anys, vaig trobar una carta on deia que enviava un guió seu a una productora de cinema nord-americana. Ell adorava Errol Flynn, i duia capell, americana i bigoti. A mitjans dels anys 50 el padrí va comprar la sala de cinema d'Algaida i la van gestionar durant uns anys. Diria que tot això em lliga a la història de la novel·la. Tot i així, el padrí mai no va tenir una aventura amb Ava Gardner, això és pura ficció meva.

¿Es podria dir que tu mateixa també dus una vida gamberra, sense repressió?
Jo no tinc por d'expressar res, ni tampoc de mostrar res. Podria dir que vaig fer un procés: jo vaig ser una nina d'un poble petit on s'havia d'anar molt alerta a dir o a fer, i llegir va ser el meu primer contacte amb la llibertat. Llegir i després experimentar amb mi mateixa són dues de les coses que m'han fet lliure. Tinc la llibertat de posar-me uns talons de 10 centímetres, si vull, o de llegir Walter Benjamin.

I la llibertat també la manifestes fent-te *selfies* del cul i penjant-les a les xarxes.
La història de les fotos del meu cul té gràcia. Quan tenia 13 anys un nin em va dir que tenia el cul *respingón*. Jo vaig reaccionar posant-me jerseis llargs per amagar-lo. Als 26 anys vaig començar a pensar en el tema de les dones. Em demanava per què tenim tants complexos amb el nostre cos, per què no ens acceptem com som. Quan vaig publicar *Morbo*, poesies eròtiques sense metàfores, vaig voler posar a la portada del llibre la foto del meu cul. Més endavant, a Twitter, vaig crear el hashtag #amillspublicwc, de *selfies* fetes en vàters públics. Les penjo a les xarxes i tenen una rebuda meravellosa, fins al punt que rebo moltíssimes fotografies de persones que em confessen que han estat capaces de superar el temor a mostrar-se com són. La gran meravella per a una dona és que tenim un cos femení ple de matisos. El meu concepte de la bellesa no són les *top models*. A mi tothom em sembla meravellós si s'accepta i s'agrada.

Et deuen haver dit que aquesta manera d'exhibir-se pot semblar superficial. ¿Penses que a les xarxes hi trobem molta superficialitat?
A les xarxes socials hi ha de tot. Però a l'hora de la veritat, a través de les xarxes pots entendre el que passa perquè, al cap i a la fi, hi ha una suma interminable de gent que expressa com veu el que passa al món. A més, tots tenim inseguretats i complexos, i gràcies a les xarxes comprovem que hi ha milers de persones a qui els passa el mateix. Aquests temors fugen per la mateixa democratització de la informació, en poder veure-ho tot. Som molt optimista respecte dels efectes de les xarxes socials. ▬

Roser Amills recupera la Mallorca d'Errol Flynn als anys 50 per a la seva última novel·la, *El ecuador de Ulises*. GUY AELBRECHT

un paisatge
LA PLATJA, A MALLORCA

un color
VERMELL

dia o nit
NIT